

การพัฒนาความสามารถในการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้นด้วยรูปแบบการสอนที่เน้นงานปฏิบัติ ตามรูปแบบของวิลลิส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

รตินันท์ พันธุ์ครู¹ / พิลานุช ภูษาวิโรจน์²

¹ นิติศาสตราการสอนภาษาอังกฤษ หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

² อาจารย์ ดร.ประจำหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษ

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

¹ อีเมลล์ : rosydianthus@gmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้นของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ตามรูปแบบของวิลลิส กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเมยวดีพิทยาคม จังหวัดร้อยเอ็ด ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อ 22101 จำนวน 5 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 152 คน ซึ่งได้รับการจัดแบ่งห้องเรียนโดยคละความสามารถ จำนวน 1 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 30 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ คือ แผนการสอนเขียนแบบเน้นงานปฏิบัติ จำนวน 6 แผน แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้นและแบบวัดเจตคติที่มีการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้นโดยทำการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและตรวจ

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ค่าเฉลี่ยของคะแนน ค่าร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยคะแนนโดยใช้สถิติ t – test แบบ Dependent Samples

ผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมีความสามารถด้านการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้น โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนมีเจตคติต่อการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้น โดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนในระดับพึงพอใจมาก

ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าผลการเรียนรู้ด้านการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้นของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ ตามรูปแบบของวิลลิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ส่งผลให้การเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนดีขึ้น และนักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นอีกด้วย สามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์ได้

คำสำคัญ

การเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้น การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ

วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีที่ 9 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2560

Developing Sequential Writing Ability by Using Task Based Learning of Willis' Model for Mattayomsuksa 2 Students

Ratinun Puncroo¹ / Pilanut Phusawisot²

¹ M.A. (English Language Teaching) Faculty of Humanities and Social Science,
Mahasarakham University

² Thesis Advisor, Ph.D. Department of Western Languages and Linguistics,
Faculty of Humanities and Social Science, Mahasarakham University

¹ E-mail : rosydianthus@gmail.com

Abstract

The purpose of this study was to investigate the students' sequential writing ability through Willis' Task based Learning Framework. The sample group were 152 Mattayomsuksa 2 students in the 1st semester of the academic year 2015 who registered English subject (E 22101). The researchers chose 30 Mattayomsuksa 2 students, selected by simple random sampling technique from one of five classes. The instrument consisted of six tasked – based learning lesson plans, sequential writing tests, sequential writing rubric, and a questionnaire on students' attitude towards sequential writing. Data was collected by using pre-post sequential writing tests, following with six lesson plans. The researchers scored student tests by using sequential writing rubric. The data were statistically analyzed using mean scores, percentage, standard deviation, and t-test for dependent sample.

The study revealed the following findings:

1. Students' abilities in sequential writing after taking sequential writing class was significantly higher than before taking the class ($p < .05$).
2. The students' attitude towards expository sequential writing class was at a significantly high level. ($p < .05$)

The results indicated that expository sequential writing through Willis' Task – based Learning Framework significantly enhanced students' writing abilities and

improve their attitudes towards writing in English. Moreover, this teaching model was appropriate to enhance students' writing abilities. Finally, the sequential writing instruction method in the present study has been enhanced to be an effective technique for EFL writing instruction.

Keywords

Sequential writing, Willis' Task-based Learning Framework

วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีที่ 9 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2560

บทนำ

ในปัจจุบันการเขียนนับว่ามีบทบาทในการดำรงชีวิตของมนุษย์เพราะการเขียนนั้นได้ใช้เป็นเครื่องมือติดต่อสื่อสารกับมนุษย์ทั่วโลก โดยผ่านทางตัวอักษร อีกทั้งมนุษย์ยังต้องพึ่งพาเทคโนโลยีในการใช้ชีวิตประจำวันอยู่เสมอ เช่นการใช้อินเทอร์เน็ตในการส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ การโฆษณาประชาสัมพันธ์ผ่านทางอินเทอร์เน็ต หรือการตอบโต้บทสนทนาผ่านแอปพลิเคชันทางโทรศัพท์มือถือ เป็นต้น ดังนั้นการเขียนจึงมีความจำเป็นในยุคที่เทคโนโลยีมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วทำให้การติดต่อสื่อสารส่งผ่านถึงกันอย่างสะดวกสบายจากทั่วทุกมุมโลก และการเขียนจัดว่าเป็นทักษะในการสื่อสารที่ใช้สื่อความคิดออกมาในรูปแบบของตัวอักษรให้อีกฝ่ายรับทราบด้วย ฮาร์เมอร์ (Harmer, 2004: 102) ได้ให้ความหมายของการเขียนว่า การเขียนช่วยเสริมความรู้ให้มั่นคงและเป็นการพัฒนาภาษาของนักเรียนผ่านทางกิจกรรมการเขียน การเขียนที่ดีจะต้องสื่อถึงความรู้สึก ความคิดในเรื่องราวต่างๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจในเจตนาของของผู้เขียน (McCrimmon, 1976 : 3) ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องปลูกฝังทักษะการเขียนให้แก่นักเรียนเพราะทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนมากสำหรับผู้เรียน

จากการศึกษาของผู้วิจัยในการสอนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานแก่นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเมยวดีพิทยาคม อำเภอเมยวดี จังหวัดร้อยเอ็ด ผู้วิจัยพบว่า ในชั้นเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐาน อ 22101 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ผู้วิจัยพบว่า มีปัญหาคือ นักเรียนร้อยละ 68.12 มีผลการสอบวิชาภาษาอังกฤษ ต่ำกว่า 60 เปอร์เซนต์ และนักเรียนร้อยละ 31.88 มีผลการสอบต่ำกว่า 50 เปอร์เซนต์ (เอกสารประเมินผลการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนรายวิชา โรงเรียนเมยวดีพิทยาคม, 2557) นอกจากนี้แล้วผู้วิจัยได้นำแบบวัดเจตคติต่อวิชาเรียนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับทักษะการเขียนเพื่อวัดว่าผู้เรียนมีเจตคติอย่างไรต่อการเขียน ซึ่งผู้เรียนส่วนใหญ่มีเจตคติที่ไม่ดีต่อการเขียน โดยคิดว่าเป็นการเรียนที่ยาก นักเรียนไม่ทราบว่า จะเริ่มเขียนอย่างไร และเกรงว่าตนจะเขียนผิดพลาดไวยากรณ์ จึงทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเขียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงหาวิธีส่งเสริมให้นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกฝนการใช้ทักษะการเขียนมากขึ้น ด้วยการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้น (Sequential Writing) เพราะการเขียนอธิบาย (Expository Writing) จะทำให้ผู้เรียนนำเสนอข้อมูลและบรรยายในหัวข้อการเขียนต่างๆ ได้ (Richard & Schmidt, 1980) ฮาร์คอร์ท (Harcourt, 2006 : 59) ยังกล่าวว่าการเขียนอธิบาย เป็นการเปรียบเทียบความเหมือนและความต่าง (Compare and Contrast) และ วิธีการ (How to) ด้วยการเขียนที่แสดงข้อมูลให้ผู้อ่านทราบถึงวิธีการทำหรือการอธิบายการกระทำเป็นลำดับขั้นตอนของเหตุการณ์ (Sequence of events) โดยในการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้นมักจะมีคำแสดงลำดับ เช่น ลำดับแรก ลำดับที่สอง ต่อมา ลำดับสุดท้าย สรุป (First, Second, Then, ..., Finally. In conclusion)

ผู้วิจัยจึงนำการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้นมาจัดการเรียนรู้ในรูปแบบการสอนที่เน้นงานปฏิบัติ (Task – based learning) ตามรูปแบบของวิลลิส เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะ

การเขียน เนื่องจากงานปฏิบัติสามารถส่งเสริมทักษะการเขียนของนักเรียนเพื่อให้นักเรียนสามารถได้ฝึกปฏิบัติวางแผนการทำงานเป็นขั้นเป็นตอน แก้ปัญหาการทำงานได้อย่างมีระบบมีความสุขสนุกสนาน ทำหาย แคนดลิน (Candlin, 1987) ยังกล่าวอีกว่างานปฏิบัติคือกิจกรรมหรือแบบฝึกหัด ที่มีกลไกเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานได้ เป็นอย่างเป็นลำดับขั้น โดยต้องการให้ผู้เรียนเข้าถึงข้อมูลที่กำหนดให้โดยใช้กระบวนการทางความคิดและยังให้ผู้สอนกำหนดกระบวนการทางความคิดอีกด้วย พรอบู (Prabhu, 1987 : 24) การจัดการเรียนรู้แบบงานปฏิบัตินี้ยังสอดคล้องกับทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ตามรูปแบบ 8Cs ซึ่งเป็นกลุ่มทักษะที่สำคัญ ซึ่ง จากกลุ่ม 8Cs มี 3 ทักษะที่สำคัญคือ ทักษะที่ 1 คือทักษะด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณและทักษะการแก้ปัญหา (Critical Thinking & Problem Solving) ทักษะที่ 2 คือ ทักษะด้านการสร้างสรรค์และนวัตกรรม (Creative & Innovation) ทักษะที่ 3 คือทักษะด้านความร่วมมือ การทำงานเป็นทีมและภาวะผู้นำ (Collaboration, Teamwork & Leadership) จากทักษะทั้ง 3 ทักษะนั้นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเมษวดีพิทยาคม ยังขาดทักษะกระบวนการคิด ความคิดสร้างสรรค์ ภาวะความเป็นผู้นำและการทำงานเป็นทีม

นอกจากนี้ วิลลิส (Willis, 1996) กล่าวว่าการจัดการเรียนการสอนโดยวิธีการเรียนรู้แบบงานปฏิบัติมีข้อดีคือช่วยผู้เรียนที่เรียนอ่อนได้เข้าใจยิ่งขึ้นเห็นประโยชน์และการใช้ภาษาชัดเจนของการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติมากขึ้น และสามารถช่วยให้สำเร็จทางด้านกระบวนการทางความคิดอีกด้วย ซึ่งผู้วิจัยได้นำรูปแบบวิธีการจัดการเรียนแบบงานปฏิบัติของวิลลิส (Willis, 1996) มาใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 3 ขั้นตอนด้วยกันคือ ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนงานปฏิบัติ (Pre-Task) เป็นขั้นที่ผู้สอนจะต้องเตรียมตัวอย่างงานที่จะให้ผู้เรียนปฏิบัติมาให้อ่านเป็นตัวอย่าง ขั้นที่ 2 เป็นขั้นระหว่างปฏิบัติงาน (Task Cycle) เป็นขั้นตอนให้นักเรียนได้ฝึกการปฏิบัติงานเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่โดยฝึกการใช้ภาษาในการปฏิบัติงาน และขั้นตอนสุดท้ายคือ ขั้นการเรียนรู้รูปแบบภาษา (Language focus) เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนเตรียมรูปแบบโครงสร้างทางภาษาที่ไม่ถูกต้องให้ผู้เรียนร่วมกันวิเคราะห์หาคำทวนในภาษานั้นๆ

จากการศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบงานปฏิบัติของวิลลิสผู้วิจัยได้เห็นว่าจัดการเรียนรู้แบบงานปฏิบัติจะเป็นวิธีการหนึ่งที่จะสามารถพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเมษวดีพิทยาคม ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำวิจัยเรื่องวิธีการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task – based Learning) มาพัฒนาความสามารถทางการเขียนอธิบายแบบลำดับขั้นตอน เพื่อให้ผู้เรียนเขียนอย่างมีขั้นตอนและพัฒนาทักษะกระบวนการคิดของผู้เรียนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบงานปฏิบัติ

วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีที่ 9 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2560

2. เพื่อศึกษาเจตคติที่มีต่อการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบงานปฏิบัติก่อนและหลังเรียน

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติสามารถพัฒนาความสามารถด้านการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้น โดยมีค่าเฉลี่ยของการทดสอบความสามารถในด้านการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียน

2. นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้การเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้นด้วยรูปแบบการสอนที่เน้นงานปฏิบัติ มีเจตคติต่อการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเมยวดีพิทยาคม อำเภอเมยวดี จังหวัดร้อยเอ็ด ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 22101 จำนวน 5 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 152 คน ซึ่งได้รับการจัดแบ่งห้องเรียนโดยคณะกรรมการ

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเมยวดีพิทยาคม อำเภอเมยวดี จังหวัดร้อยเอ็ด ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 22101 จำนวน 1 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 30 คน ซึ่งได้มาโดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

3. ระยะเวลาในการวิจัย ใช้เวลาในการวิจัย จำนวน 18 ชั่วโมง เวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558

4. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้นตอน (Sequential Writing) ในหัวข้อที่ตรงกับความสนใจของผู้เรียน และเหมาะสมกับระดับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนประกอบด้วย 6 หัวข้อ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเมยวดีพิทยาคม อำเภอเมยวดี จังหวัดร้อยเอ็ด ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 22101 จำนวน 5 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 152 คน ซึ่งได้รับการจัดแบ่งห้องเรียนโดยคณะกรรมการ

2. กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเมยวดีพิทยาคม อำเภอเมยวดี จังหวัดร้อยเอ็ด ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อ 22101 จำนวน 1 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 30 คน ซึ่งได้มาโดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีจับฉลากโดยการเขียนหมายเลขจากห้อง ม.2/1 – ม. 2/5 แล้วม้วนใส่ภาชนะแล้วทำการจับหมายเลขห้องขึ้นมา ซึ่งห้องเรียนแต่ละห้องเรียนนั้นมีความสามารถและมีจำนวนเฉลี่ยห้องละ 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลมี 2 ชนิด ดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ประกอบการจัดการเรียนสอน

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ 22101) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้นตอนด้วยงานปฏิบัติตามรูปแบบของวิลลิส จำนวน 6 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวม 18 ชั่วโมง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาที่จะนำมาจัดการเรียนรู้ โดยพิจารณาจากหนังสือเอกสารและสื่อที่พบในชีวิตประจำวัน โดยให้มีระดับความยากง่ายของคำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษา นำมาเป็นข้อมูลป้อนเข้า (input) ให้แก่ผู้เรียน ดังนั้น ในการเรียนของผู้เรียนแต่ละชั่วโมงผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติเพราะนักเรียนได้เรียนในสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน

1.2 แบบประเมินและเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ (Writing Test) ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 2 หัวข้อ เลือกทำ 1 หัวข้อ เขียนอนุแนวแบบอธิบายเรื่องความยาวประมาณ 50-70 คำ หรือ 5 -7 ประโยค ใช้เวลา 1 ชั่วโมง ทดสอบก่อนและหลังเรียน ประกอบด้วยหัวข้อ

หัวข้อที่ 1 How to use electric appliances in your house.

หัวข้อที่ 2 How to make your simple food for busy time.

เครื่องมือที่ใช้ประกอบการจัดการเรียนการสอนได้ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญด้านการใช้ภาษาอังกฤษ 3 ท่าน โดยใช้เกณฑ์ค่าความสอดคล้อง .50 ขึ้นไป ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 และค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการกิจกรรมรวมอยู่ที่ 0.92 ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ร้อยละ 92

2.2 แบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อ โดยจัดทำเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น

เครื่องมือที่ใช้ประกอบการจัดการเรียนการสอนและแบบวัดเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีที่ 9 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2560

นั้น ได้ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง อยู่ระหว่าง 0.64 – 1.00 และค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการจัดกิจกรรมรวมอยู่ที่ 0.80 แสดงว่าสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ร้อยละ 80

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่ายมา 1 ห้อง จาก 5 ห้อง
2. นำแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้กลุ่มตัวอย่างตอบก่อนการทดลอง
3. ทำการทดสอบก่อนเรียน ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และตรวจประเมิน
4. ทำการทดลองสอนนักเรียนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นจำนวน 6 แผน ในแต่ละแผนมีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน และตรวจโดยใช้เกณฑ์การประเมินจากเกณฑ์ที่สร้างไว้ โดยใช้ผู้ตรวจ 3 คน
5. ทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองสอนด้วยแบบทดสอบชุดเดิมกับก่อนทดลอง
6. ตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ ที่กำหนดไว้ แล้วนำคะแนนของนักเรียนแต่ละคนที่ได้จากผู้ตรวจทั้ง 3 คน มาหาค่าเฉลี่ย
7. นำแบบวัดเจตคติต่อการเรียนการสอน ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง
8. วิเคราะห์ข้อมูล
9. สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูลมีวิธีดำเนินการดังนี้

1. หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนที่ได้จากการประเมินความสามารถในการเขียนอธิบายเรื่องจนครบทุกแผน
2. วิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนอนุเขตแบบเล่าเรื่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้นตอนด้วยงานปฏิบัติ ตามรูปแบบของวิลลิส ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้สูตร t – test (Dependent Samples)
3. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง โดยหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถในการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้นด้วยรูปแบบการสอนที่เน้นงานปฏิบัติ ตามรูปแบบของวิลลิส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สรุปได้ ดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติสามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้น โดยมีค่าเฉลี่ยของการทดสอบความสามารถในด้านการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียน ผลของการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้นจากการทดสอบก่อนเรียนและทดสอบหลังเรียน ความสามารถในการเขียนของนักเรียน จะวัดทั้งก่อนและหลังเรียนรู้ด้วยการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้นด้วยรูปแบบการสอนที่เน้นงานปฏิบัติ ตามรูปแบบของวิลลิส โดยใช้แบบทดสอบการเขียนอนุเฉทภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากนั้นตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด นำมาหาค่าเฉลี่ยและแปรผล ซึ่งได้จากคะแนนของผู้ตรวจทั้ง 3 คน พบว่าความสามารถด้านการเขียนอนุเฉทภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนรู้ด้วยการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้นด้วยรูปแบบการสอนที่เน้นงานปฏิบัติ ตามรูปแบบของวิลลิส มีค่าเฉลี่ย 15.42 ซึ่งสูงกว่าก่อนได้รับการเรียนรู้แบบงานปฏิบัติ ซึ่งมีค่าเฉลี่ย 7.19 ทั้งนี้ก่อนได้รับการเรียนรู้แบบงานปฏิบัตินักเรียนมีระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับอ่อน และเพิ่มขึ้นเป็นระดับดี หลังเรียนรู้แบบงานปฏิบัติ

ตาราง 1 การเปรียบเทียบระดับความสามารถด้านการเขียนอนุเฉทภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้แบบงานปฏิบัติ

การทดสอบ	จำนวนคน (N)	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย (x)	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)	t	sig
ก่อนเรียน	30	20	7.19	0.63	52.84*	0.00
หลังเรียน	30	20	15.42	0.68		

1.1 ในการเขียนอนุเฉทภาษาอังกฤษการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้น จำนวน 6 ครั้ง ซึ่งในแต่ละงานจะได้รับการประเมินงานเขียนสองครั้ง คือ งานเขียนครั้งแรก (First Draft) และงานเขียนครั้งสุดท้าย (Final Draft) ผลประเมินจากผู้ตรวจทั้งสามคนพบว่า คะแนนรวมจากงานเขียนจากแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 - 6 นั้น ผู้เรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษงานเขียนครั้งสุดท้าย (Final Draft) สูงกว่าส่วนงานเขียนครั้งแรก (First Draft) โดยมีค่าเฉลี่ย 15.26 และ 7.26 ตามลำดับ ซึ่งค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) งานเขียนครั้งสุดท้ายและงานเขียนครั้งแรก คือ 0.42 และ 0.27 ตามลำดับ ทั้งนี้ผู้เรียนมีระดับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ระดับดีในงานเขียนครั้งสุดท้ายและระดับอ่อนในงานเขียนครั้งแรก

วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีที่ 9 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2560

ตาราง 2 ผลการวิเคราะห์ความสามารถจากงานเขียนครั้งที่ 1 (First Draft) และงานเขียนครั้งสุดท้าย (Final Draft) ของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1- 6 ของผู้ตรวจ 3 คน ในการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้นด้วยรูปแบบการสอนที่เน้นงานปฏิบัติ ตามรูปแบบของวิลลิส

จำนวนคน (N)	คะแนนรวม (งานที่ 1 - 6) 20 คะแนน					
	งานเขียนครั้งที่ 1 (First Draft)			งานเขียนครั้งสุดท้าย (Final Draft)		
	ค่าเฉลี่ย (X)	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ระดับความ สามารถ การเขียน	ค่าเฉลี่ย (X)	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ระดับ ความสามารถ การเขียน
30	7.00	0.27	อ่อน	15.02	0.42	ดี

2. นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้การเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้นด้วยรูปแบบการสอนที่เน้นงานปฏิบัติ มีเจตคติต่อการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียน ผู้วิจัยได้วัดเจตคติที่มีต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้ด้วยการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้นด้วยรูปแบบการสอนที่เน้นงานปฏิบัติ ตามรูปแบบของวิลลิส โดยใช้แบบวัดเจตคติต่อการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นข้อความจำนวน 20 ข้อ จากนั้นนำค่าคะแนนจากการประเมินเจตคติที่ได้มาหาค่าเฉลี่ยและแปรผลค่าคะแนนเฉลี่ยตามที่กำหนดเกณฑ์ไว้พบว่าระดับเจตคติต่อการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังได้รับการเรียนรู้ อยู่ในระดับสูงกว่าก่อนได้รับการเรียนรู้ คือ ก่อนการเรียนรู้อยู่ในระดับ 3.32 และหลังการเรียนรู้อยู่ในระดับ 3.88 โดยระดับเจตคติต่อการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนได้รับการเรียนรู้คือ ระดับปานกลาง ได้เพิ่มขึ้นเป็นระดับดีมาก หลังได้รับการเรียนรู้

ตาราง 3 การเปรียบเทียบระดับเจตคติต่อการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้ด้วยการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้นด้วยรูปแบบการสอนที่เน้นงานปฏิบัติ ตามรูปแบบของวิลลิส

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวนคน (N)	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย (X)	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	t	sig
ก่อนเรียน	30	5	3.32	0.15	9.38	0.00
หลังเรียน	30	5	3.88	1.75		

วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีที่ 9 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2560

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้การเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้นด้วยรูปแบบการสอนที่เน้นงานปฏิบัติ ตามรูปแบบขบวนการของวิลลิส ของนักเรียนเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเมฆวดีพิทยาคม อำเภอเมฆวดี จังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งสามารถนำผลการทดลองมาอภิปรายได้ดังต่อไปนี้

1. ผลการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้นจากการทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียน ความสามารถในการเขียนของนักเรียนจะวัดทั้งก่อนและหลังเรียนรู้ด้วยการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้นด้วยรูปแบบการสอนที่เน้นงานปฏิบัติ โดยใช้แบบทดสอบการเขียนอนุเฉทที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากนั้นตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดนำมาหาค่าเฉลี่ยและแปรผลซึ่งมีค่าเฉลี่ย 15.42 ซึ่งสูงกว่าก่อนได้รับการเรียนรู้แบบงานปฏิบัติซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 7.19 ทั้งนี้ก่อนได้รับการเรียนรู้แบบงานปฏิบัติ นักเรียนมีระดับความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับอ่อนและเพิ่มขึ้นเป็นระดับดี หลังจากการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ (Task – based Learning) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้และเรียนรู้ภาษาจากเหตุการณ์จริง เช่น ในขั้นตอนก่อนงานปฏิบัติ แผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง How to make instant noodle ผู้สอนก็จะนำมาบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปมาให้แสดงให้นักเรียนได้ดูในห้องเรียน และให้นักเรียนทายคำศัพท์ว่าคำศัพท์นี้เรียกว่าอย่างไร ผู้สอนจะช่วยแนะนำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ด้วยตนเอง ผู้สอนจะช่วยแนะนำให้ผู้เรียน เรียนรู้คำศัพท์ด้วยตนเอง ผู้สอนจะป้อนข้อมูลป้อนเข้า (Input) โดยธรรมชาติซึ่งสอดคล้องกับ อิลลิส (Ellis) และนูนาน (Nunan) กล่าวว่า Input จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิด (Cognitive Process) ซึ่งทำให้ผู้เรียนคิดอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง และยังช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในการใช้ภาษาที่ใช้กันอยู่จริงอย่างเป็นธรรมชาติ ในการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติผู้สอนได้เฝ้าสังเกตการณ์ทำงานของนักเรียนอยู่ห่างๆ เพื่อให้นักเรียนจะได้ลดความวิตกกังวลและผ่อนคลาย ผู้สอนได้สังเกตเห็นว่าในแต่ละกลุ่มผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานเป็นอย่างดีทำงานได้อย่างมีลำดับขั้นตอน ซึ่งสอดคล้องกับ ลี (Lee, 2000) ที่ว่า งานปฏิบัติคือกิจกรรมหรือแบบฝึกหัดที่มีวัตถุประสงค์ที่มุ่งมั่นด้านการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน เมื่อนักเรียนทำงานเสร็จ ผู้เรียนได้เตรียมวางแผนเพื่อออกมานำเสนอ ซึ่งจากการสังเกตของผู้สอนนั้น ผู้สอนได้เห็นงานเขียนของผู้เรียนในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 How to make instant noodle ซึ่งผู้สอนก็ได้แนะนำผู้เรียนด้านภาษา และให้ผู้เรียนได้แก้ไขงานก่อนที่จะนำไปนำเสนอ โดยเมื่อผู้สอนแนะนำผู้เรียนในสิ่งที่ผิดพลาดแล้วให้ผู้เรียนนำไปแก้ไขแต่ไม่ได้ช่วยแก้ไขมากเกินไป เมื่อแนะนำนักเรียนในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 แล้วผู้สอนก็ได้สังเกตงานในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2- 6 ก็พบว่านักเรียนมีพัฒนาการในการเขียนเพิ่มขึ้นทำให้นักเรียนมีความมั่นใจ และสบายใจ ในการเขียนงานซึ่งสอดคล้อง

วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีที่ 9 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2560

กับงานวิจัยของ เมอร์ฟี (Murphy, 2003: 65-72) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจของผู้เรียน กับความสามารถในการเขียนด้วยการจัดการเรียนตามแนวคิดที่เน้นงานปฏิบัติ (Task – based Language Teaching) โดยขึ้นการวางแผนนี้ จะทำให้ผู้เรียนปรับปรุงแก้ไขงานเขียนหลายครั้ง จึงทำให้ งานเขียนครั้งก่อนและหลังเรียนมีความแตกต่างกัน โดยงานเขียนครั้งแรก (Pre – writing) มีค่าเฉลี่ยที่ 7.19 และงานเขียนครั้งหลัง (Post writing) มีค่าเฉลี่ยที่ 15.42 หรืออยู่ในระดับดี ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของนันทมนัส คำเอก (2551) ทำการศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 35 คน ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีระดับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่ได้รับการ จัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองโดยมีค่าเฉลี่ยก่อนการทดลอง ที่ 27.52 และมีคะแนนหลังการทดลองที่ 56.39 แสดงให้เห็นว่าหลักการทดลองผู้เรียนมีความสามารถ ในการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อ การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติในระดับมาก

ในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติผู้เรียนจะได้ออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียน ต่อหน้าเพื่อนๆ โดยจะไม่มีการขัดจังหวะขณะที่ผู้เรียนออกมารายงาน ผู้สอนจะให้ผู้เรียนในชั้นช่วยกันให้คะแนนกลุ่มที่ ออกมารายงาน หรือจดบันทึก และจดบันทึกสาระสำคัญ สังเกตการใช้ภาษาของกลุ่มที่ออกมานำเสนอ ทำให้ผู้เรียนแต่ละคนได้พัฒนาการใช้ภาษา การรายงานหน้าชั้นเรียนยังส่งผลให้นักเรียนมีส่วนร่วมใน การทำกิจกรรม สอดคล้องกับงานวิจัยของออสแคม (Oscamp, 1977 : 76 – 86) กล่าวว่า การสอน แบบเน้นงานปฏิบัติ (TBLT) เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนในระดับมัธยมศึกษาสามารถพัฒนา ความสามารถในการเขียนของผู้เรียนเพราะส่งเสริมให้ผู้เรียนมีโอกาสในการค้นพบความคิด กระตุ้นให้ เป็นผู้เรียนเชิงรุก (Active Learners) และเปิดให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับ ชั้นอีกด้วย จึงส่งผลต่อความสามารถในการเขียนของตนเองได้ และในขั้นนี้ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกการพูด นำเสนอ การคิดวิเคราะห์อย่างเป็นลำดับขั้นในการออกมารายงาน และเพื่อนๆ ในชั้นได้ทักษะการฟัง ภาษาอังกฤษอีกด้วยซึ่งวิลลิส (Willis, 1996 : 23 – 26) ได้กล่าวว่างานปฏิบัติที่สมบูรณ์จะต้องเปิด โอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนไปพร้อมๆกันโดยให้ใช้ความรู้จาก ประสบการณ์เดิมช่วยในการเรียนรู้ภาษาที่ 2 หลังจากนั้นผู้วิจัยจะบันทึกในสิ่งที่ผู้เรียนได้นำเสนอ และ นำมาเตรียมเป็นรูปแบบการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องของแต่ละกลุ่ม จากการนำเสนอให้นักเรียนมาร่วมกัน วิเคราะห์ และให้ใบความรู้หลักการใช้ภาษาที่ถูกต้อง ในขั้นตอนนี้ ในครั้งแรกผู้เรียนจะยังไม่ค่อยมั่นใจ ในการนำเสนอแต่ในครั้งต่อไปนักเรียนมีความมั่นใจ และรู้สึกสนุกสนานที่ได้ทำงานปฏิบัติ สอดคล้อง กับเอลลิส (Ellis, 2003) ที่กล่าวว่าจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่ดีนั้น ควรสร้างความมั่นใจ ให้แก่ผู้เรียนที่กลัวที่จะใช้ภาษาในการปฏิบัติงาน ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และผู้สอนได้ สังเกตอีกว่านักเรียนที่เรียนไม่เก่งก็ได้มีส่วนร่วมในการทำงานกับเพื่อนๆ ในกลุ่มรู้สึกสนุกสนานอีกด้วย

สอดคล้องกับ วิลลิส (Willis, 1996) ที่กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติสามารถช่วยให้ผู้เรียนที่เรียนอ่อน ช่วยซ่อมเสริมให้เข้าใจการใช้ภาษาที่ชัดเจนในการเรียนรู้แบบงานปฏิบัติมากขึ้น ทำให้ นักเรียนที่เรียนอ่อนเกิดความมั่นใจในตนเอง และมีแรงกระตุ้นในการเรียนรู้อีกด้วย ทำให้นักเรียนที่เรียนอ่อนนั้นบรรลุผลสำเร็จทางด้านกระบวนการทางความคิดอีกด้วย

จากการจัดการเรียนรู้ที่เน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้น ผู้สอนได้พบพัฒนาการของผู้เรียนขึ้นเรื่อยๆ ตั้งแต่แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1-6 พบว่านักเรียนมีความมั่นใจในการพูดและเข้าใจงานที่ทำ สนุกสนานกับกิจกรรมงานปฏิบัติ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ โฟโต้และเอลลิส (Foto & Ellis, 1991) ที่กล่าวว่า การสอนแบบงานปฏิบัติมีผลต่อประสิทธิภาพในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน เพราะผู้เรียนได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาด้วยการทำงานในลักษณะต่างกัน ทำให้ความสามารถทางภาษาของผู้เรียนพัฒนาเพิ่มมากขึ้น ในการเขียนอนุเฉทภาษาอังกฤษการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้น จำนวน 6 ครั้ง ซึ่งในแต่ละงานจะได้รับการประเมินงานเขียนสองครั้ง คือ งานเขียนครั้งแรก (First Draft) และงานเขียนครั้งสุดท้าย (Final Draft) ผลประเมินจากผู้ตรวจทั้งสามคนพบว่า คะแนนรวมจากงานเขียนจากแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 - 6 นั้น ผู้เรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษงานเขียนครั้งสุดท้าย (Final Draft) สูงกว่าส่วนงานเขียนครั้งแรก (First Draft) โดยมีค่าเฉลี่ย 15.26 และ 7.26 ตามลำดับ ซึ่งค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) งานเขียนครั้งสุดท้ายและงานเขียนครั้งแรก คือ 0.42 และ 0.27 ตามลำดับ ทั้งนี้ผู้เรียนมีระดับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ระดับดีในงานเขียนครั้งสุดท้ายและระดับอ่อนในงานเขียนครั้งแรก

2. ผลการวิจัยตามกระบวนการเรียนรู้แบบงานปฏิบัติ นั้น พบว่าผู้เรียนมีความสามารถในการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้น เพิ่งสูงขึ้น และนักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่าก่อนเรียน ระดับสูงกว่าก่อนเรียน คือก่อนการเรียนรู้อยู่ในระดับ 3.32 และหลังการเรียนรู้อยู่ในระดับ 3.88 ผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้สอนสามารถสังเกตพฤติกรรมในขณะที่ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมและจากแบบสอบถามนักเรียน โดยระดับเจตคติต่อการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนได้รับการเรียนรู้ คือระดับปานกลาง ได้เพิ่มขึ้นเป็นระดับดีมาก หลังได้รับการเรียนรู้

2.1 นอกจากนี้เมื่อวิเคราะห์เจตคติแล้วพบว่า ประเด็นที่ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้นมากที่สุด คือ นักเรียนคิดว่าการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้นไม่เน้นการใช้ภาษาของนักเรียนทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการเขียน มีค่าเฉลี่ย 4.73 ผลคะแนนที่ได้รับจากการประเมินชิ้นงานของผู้วิจัยเป็นตัวบ่งชี้ให้นักเรียนรู้สึกพัฒนาการความสามารถในด้านการเขียนภาษาอังกฤษของตนเอง อันเป็นการเสริมแรงให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษ เมื่อนักเรียนประสบความสำเร็จในการทำกิจกรรมและได้เห็นคุณค่าของการเขียนภาษาอังกฤษจากการได้ฝึกเขียนภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง ทำให้นักเรียนรู้สึกชอบการเขียนและอยากจะเรียนรู้เพิ่มเติม จากผลการประเมินเจตคติต่อการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่

วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีที่ 9 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2560

อยากมีโอกาสที่จะเรียนการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมอีก และนักเรียนรู้สึกภาคภูมิใจในงานเขียนภาษาอังกฤษของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ไรม์ (Raimes, 1982) และ ไวท์ (White, 1980) ที่ว่า เจตคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษามีความสัมพันธ์กันในทางอ้อม นั่นคือ เจตคติจะช่วยให้ผู้เรียนภาษาได้สำเร็จ และความสำเร็จในการเรียนนี้จะช่วยส่งผลกลับไปสู่เจตคติด้วย โดยผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาสูงจะมีแนวโน้มที่มีเจตคติต่อการเรียนภาษาสูงขึ้นด้วย

2.2 นักเรียนมีผลงานในการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้น ทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในชิ้นงาน มีค่าเฉลี่ย 4.56 เพราะการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นงานปฏิบัติ มีกิจกรรมเป็นสื่อกลางในการเรียนรู้ทางภาษา นักเรียนได้ลงมือทำกิจกรรมที่มีความหลากหลายและใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง ได้พบเห็นภาษาที่ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งกระบวนการเรียนรู้ทั้งหมดนี้ส่งผลให้การเรียนการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มความมั่นใจในการเขียนให้แก่นักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทิศนา แคมมณี (2002) กล่าวว่า นักเรียนส่วนใหญ่ชอบกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีลักษณะหลากหลาย ได้ทำหลายๆ อย่าง ได้ทดลอง ลงมือทำ สืบค้นความรู้จากแหล่งความรู้ต่างๆ นักเรียนชอบแสดงออกและนำเสนอผลงานของตนเองด้วยความภาคภูมิใจ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การจัดการเรียนรู้แบบงานปฏิบัติพบว่า นักเรียนชอบปรึกษาหารือกันระหว่างทำงานและชอบการนำเสนอผลงาน ดังนั้นในการจัดการเรียนรู้แบบงานปฏิบัติควรคำนึงถึงกรรมมีส่วนร่วมในการทำงานภายในกลุ่ม และให้นักเรียนเรียนจัดกลุ่มที่คละความสามารถกัน เพื่อให้นักเรียนได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เปิดโอกาสให้นักเรียนกลุ่มอ่อนได้เรียนรู้จากคนเก่ง

2. กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติควรเป็นกิจกรรมที่มีความหลากหลาย ทำทนายผู้เรียน ดังนั้นควรคำนึงถึงความยากง่ายของเนื้อหาให้มีความเหมาะสมกับความแตกต่างทางความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนด้วย ผู้สอนอาจสร้างกิจกรรมเพิ่มเติมให้แก่เรียนกลุ่มที่เก่ง หรือเพิ่มเติมกิจกรรมที่ง่าย ๆ แต่ทำทนายผู้เรียนในกลุ่มที่อ่อนด้วย จะทำให้ผู้เรียนไม่เกิดความรู้สึกเบื่อหน่าย และสามารถพัฒนาความสามารถของนักเรียนทุกกลุ่มได้อีกด้วย

3. เนื่องจากการทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยาก ดังนั้นควรคำนึงถึงเวลาในการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับแต่ละกิจกรรม หากเร่งรีบเกินไปจะทำให้นักเรียนเครียดและไม่สนุกกับการเขียนเท่าที่ควร และควรให้นักเรียนเลือกหัวข้อเรื่องที่สนใจเพื่อให้นักเรียนได้คิดวิเคราะห์ว่าเรื่องใดเหมาะสมกับนักเรียนหรือเรื่องที่ง่าย ๆ ในชีวิตประจำวันของนักเรียนให้มากที่สุด ควรให้เน้นทักษะด้านความคิดวิเคราะห์ของนักเรียน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการวิจัยครั้งต่อไปควรเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่มตัวอย่าง และเปรียบเทียบการเขียนอธิบายเรื่องเป็นลำดับขั้นด้วยรูปแบบการสอนที่เน้นงานปฏิบัติ ตามรูปแบบของวิลลิสกับการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบอื่นๆ เช่น การจัดการเรียนรู้แบบบรรทัดฐาน (The Genre Based Approach) เพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้ในการศึกษาค้นคว้า และนำไปใช้ประโยชน์ได้ต่อไป

2. ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้รูปแบบเน้นงานปฏิบัติ เน้นทักษะการพูด ซึ่งสัมพันธ์กับชีวิตจริง โดยเฉพาะการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ในสถานการณ์จริง เช่น ในอำเภอเมยวดีมีการทอผ้าของชาวภูไทในแต่ละหมู่บ้าน ดังนั้นจึงควรมีงานวิจัยเรื่องการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติด้านทักษะการพูด ที่เกี่ยวกับการทอผ้า และการนำเสนอการขายผ้าทอ เพื่อที่จะได้นำเสนอขายให้ชาวต่างประเทศ และเพื่อที่จะนำงานวิจัยไปใช้ในประโยชน์โดยตรงแก่คนในภูมิภาคต่อไป

วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีที่ 9 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2560

เอกสารอ้างอิง

- ทิศนา แคมมณี. (2545). *แนวทางการปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้*. วารสารราชบัณฑิตยสถาน. 27(1): 42-50.
- นันทมนัส คำเอก. (2551). *ผลการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสวนผึ้งวิทยา จังหวัดราชบุรี*. ปริญญาโท กศ.ม.กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- โรงเรียนเมยวดีพิทยาคม. (2557). *รายงานผลการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ประจำปีการศึกษา 2557*. กรุงเทพฯ.
- Candlin, C. (1987). *Language Learning Tasks*. Englewood Cliffs NJ : Prentice-Hall.
- Ellis, Rod. (2003). *Task-Based Language Learning and Teaching*. Oxford: Oxford University Press.
- Fotos, S., & Ellis, R. (1991). *Learning a Second Language through interaction*. Amsterdam: Philadelphia: John Benjamin Publishing Co., Harcourt.
- Bernard. E. (2006). *The Expository Society*. Columbia University.
- Harmer, J. (2004). *How to teach writing*. Malasia: Pearson Education Limited
- Lee, J. (2000). *Tasks and Communicating in Language Classrooms*. Boston : McGraw-Hill.
- McCrimon, J.M. (1976). *Writing with a purpose*. Houghton Mifflin Company, Boston
- Murphy, Jacky. (2003). *Task-Based Learning; The Interaction between Tasks and Learners*. ELT Journal. 57 (4): 352-360.
- Nunan, D. (1995). *Designing Tasks for the Communicative Classroom*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Oscamp, Stuart. (1977). *Attitudes and Opinions*. New Jersey : Prentice – Hall, Englewood Cliffs.
- Prabhu, N.S. (1987). *Second language pedagogy*. Oxford: Oxford University Press.
- Raimes, Ann. (1983). *Techniques in Teaching Writing*. New York: Oxford University Press.
- White, Ronald V. (1980). *Teaching Written English*. London: George Allen & Uniwind Ltd.
- Willis, J. (1996). *A Framework for Task-based Learning*. Edinburgh: Longman.

